

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudců Mgr. Jiřího Čurdy a JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., ve věci žalobce **Ouvědom s. r. o.**, se sídlem Baranova 1899/6, Žižkov, Praha 3, IČO 02751674, zastoupeného Mgr. Petrem Mikyskem, advokátem se sídlem Boleslavská 2178/13, Vinohrady, Praha 3, proti žalovaným: 1/ **J. M.**, bytem **██**, zastoupenému Mgr. Jaroslavem Zemanem, advokátem se sídlem Benešov, Masarykovo nám. 225, 3/ **HAVLÍK OPAL spol. s r. o.**, se sídlem Bruntál, Opavská 1437/47, IČO 60322284, zastoupenému Mgr. Jaromírem Zavadou, advokátem, se sídlem Krnov, Hlavní náměstí 35/1a, Pod Bezručovým vrchem, 4/ **ČR - Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, IČO 00020478, zastoupenému JUDr. Zuzanou Císařovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Nové Město, Havlíčkova 1043/11, o autorskoprávní nároky, k odvolání žalovaného 1/ a žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. srpna 2015, č. j. 36 C 74/2010–466, **takto:**

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. a II. ve vztahu mezi žalobcem a žalovanými 1/ a 3/, ve výroku IV. ve vztahu mezi žalobcem a žalovanými 1/, 3/, 4/ a ve výroku III. **potvrzuje**, ve výroku V. ve vztahu mezi žalobcem a žalovanými 1/, 3/ a 4/ **mění** tak, že žalobce je povinen na náhradu nákladů řízení zaplatit žalovanému 1/ 43.753,60 Kč k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Zemana, žalovanému 3/ 67.361,90 Kč k rukám advokáta Mgr. Jaromíra Zavadě, žalovanému 4/ 46.948 Kč k rukám advokátky JUDr. Zuzany Císařové do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému 1/ k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Zemana 7.961,80 Kč a žalovanému 4/ k rukám advokátky JUDr. Zuzany Císařové 6.776 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku na náhradu nákladů odvolacího řízení. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 3/ žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem, v této věci v pořadí druhým, soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se původní žalobce Creative Store s.r.o. „v likvidaci“, se sídlem Podbabská 1112/13, Bubeneč, 160 00 Praha 6, IČO 49688715, po označených žalovaných, jimiž jsou 1/ **J. M.**, bytem **██**, 2/ JVS Semilská pekárna s.r.o., se sídlem Semily, 3. května 328, IČO 15043240, 3/ **HAVLÍK OPAL spol. s r. o.**, se sídlem Bruntál, Opavská 1437/47, IČO 60322284, 4/ **ČR - Ministerstvo zemědělství**, se sídlem

Praha 1, Těšnov 17, domáhal po prvních třech žalovaných jednak zákazu užívání loga Klasa (jak je jeho podoba zachycena v příloze rozsudku), zejména výroby výrobků označených tímto logem, jejich obchodního odbytu, včetně vývozu a propagace, inzerce a jiné reklamy výrobku s tímto logem (výrok I.), dále stažení z obchodování a zničení veškerých jimi vyrobených výrobků označených logem Klasa (výrok II.), po žalovaném 4/ zákazu užívání loga Klasa, zejména propagace, inzerce a jiné reklamy výrobků označených tímto logem (výrok III.), a po každém ze žalovaných zaplacení částky 50.000 Kč s úrokem z prodlení ode dne 12. 3. 2010 do zaplacení (výrok IV.); ve výroku V. pak rozhodl o nákladech řízení tak, že žalobce uznal povinným zaplatit k jejich náhradě žalovanému 1/ 57.596 Kč, žalovanému 3/ 63.811 Kč a žalovanému 4/ 57.596 Kč (všem do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich zástupců), ve vztahu žalobce a žalovaného 2/ rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

V průběhu řízení o odvolání došlo k přerušení řízení ve vztahu původního žalobce a žalovaného 2/ pro úpadek žalovaného 2/ JVS Semilská pekárna s.r.o., se sídlem Semily, 3. května 328, IČO 15043240, o čemž odvolací soud tyto vyrozuměl usnesením ze dne 22. února 2016 č. j. 5 Co 108/2015-507 a poučil je o možnosti dalšího pokračování v řízení. Dále k návrhu žalobce ze dne 7. 12. 2015 dle § 107a o. s. ř. bylo rozhodnuto usnesením odvolacího soudu ze dne 22. 2. 2016 č. j. 5 Co 108/2015-510 tak, že ve vztahu žalobce a žalovaných 1/, 3/ a 4/ bude namísto dosavadního žalobce společnosti Creative Store s.r.o. „v likvidaci“, se sídlem Podbabská 1112/13, Bubeneč, 160 00 Praha 6, IČO 49688715, v řízení pokračováno s obchodní společností Ouvido s.r.o., se sídlem Baranova 1899/6, Žižkov, 130 00 Praha 3, IČO 02751674, s tím, že – jak již uvedeno – řízení ve vztahu žalobce a žalovaného 2/ bylo pro úpadek žalovaného 2/ v mezidobí přerušeno ze zákona. Pro snazší orientaci proto odvolací soud i v záhlaví tohoto rozhodnutí ponechal původní číselné označení pořadí žalovaných.

Je na místě připomenout, že prvním v této věci vydaným rozsudkem ze dne 19. září 2011, č. j. 36 C 74/2010-260, soud prvního stupně odstavci I - X výroku zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal po prvních třech žalovaných jednak zákazu užívání loga Klasa, zejména výrobků označených tímto logem, jejich obchodního odbytu, včetně vývozu a propagace, inzerce a jiné reklamy výrobku s tímto logem, dále stažení z obchodování a zničení veškerých jím vyrobených výrobků označených logem Klasa a po všech žalovaných zaplacení částek 50.000 Kč s úrokem z prodlení ode dne 12. 3. 2010 do zaplacení. Odstavci XI – XIV výroku pak soud rozhodl o nákladech řízení tak, že žalobce uznal povinným zaplatit prvnímu žalovanému 45.000 Kč, třetímu žalovanému 68.067 Kč a čtvrtému žalovanému 33.600 Kč (všem do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich zástupců), a že druhý žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení. Při rozhodování vycházel soud z toho, že žalobce tvrdí autorská práva „k obrázkovému logu, sestávajícímu z písmene A a nápisu KLASA“, které využívají první tři žalovaní, což jim umožnil čtvrtý žalovaný, Ministerstvo zemědělství ČR, přičemž žádný ze žalovaných není autorem předmětného loga, nemá k jeho užívání platnou licenci, s tím, že autorem loga je společnost Design Liška s.r.o., která s ním uzavřela dne 20. 5. 2003 licenční smlouvu. Dále při rozhodování vycházel z toho, že žaloba byla rozšířena v průběhu řízení proti čtvrtému žalovanému, a že vzhledem k úmrtí původního prvního žalovaného „do jeho práv vstoupil jeho pozůstalý syn J. M.“, proti kterému byla rovněž žaloba rozšířena. Vycházel dále z obrany prvních tří žalovaných, kteří tvrdili užívání loga na základě udělení této značky k užívání Ministerstvem zemědělství, že značka byla registrována jako ochranná známka, přičemž práva k ní vlastní ČR – Ministerstvo zemědělství, ale namítali i neurčitost smlouvy licenční o udělení práv žalobci, odměny v ní sjednané a někteří zpochybňovali i datum uzavření této smlouvy a považovali ji za neplatnou. Čtvrtý žalovaný poukazoval i na neurčitost žaloby, neboť z ní není jasné, k jakému dílu měl

žalobce práva nabýt. Soud žalobu zamítl, s tím, že pro rozhodnutí dle něho je podstatné zjištění, že na žalobce nepřešla autorská práva od společnosti Design Liška s.r.o. na základě smlouvy z 20. 5. 2003, jak bylo tvrzeno, vzhledem ke skutečnosti, že v době uzavírání této smlouvy nebyl žalobce zapsán ještě v obchodním rejstříku. To, že byla uzavřena stranou, která neměla v době podpisu právní subjektivitu, činí tuto smlouvu absolutně neplatnou v plném rozsahu; a proto chybí k podání žaloby na straně žalobce aktivní legitimace (byť nevyloučil, že smlouva, na základě které je žalováno, byla fakticky v den uvedený na ní podepsána, což potvrdil i svědek Liška, kterému soud prvního stupně neměl důvod nevěřit). Smlouvu tedy shledal absolutně neplatnou s tím, že žalobci chybí aktivní legitimace k podání žaloby, což, jak výslovně uvedl, byl důvod pro zamítnutí žaloby proti všem žalovaným. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně s odkazem na ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěch žalovaných ve věci.

K odvolání žalobce odvolací soud usnesením č. j. 1 Co 333/2011–302 z 19. 9. 2012 rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení poté, co dospěl k závěru, že odvolání je důvodné. Jak uvedl, soud prvního stupně považoval za zásadní a nejvýznamnější zjištění skutečnost, že společnost žalobce (dříve ŠTROB ŠIRC & SLOVÁK, s.r.o.) byla zapsána do obchodního rejstříku Městského soudu v Praze až dne 26. 10. 2003 a za „nejvýznamnější“ zjištění pak to, že smlouva, na základě které se žalobce domáhá autorskoprávní ochrany, byla uzavřena dne 20. 5. 2003. Zjištění o datu uzavření této smlouvy je správné, nikoli však zjištění o datu vzniku společnosti žalobce. Dle registru ARES, na který se soud prvního stupně odvolává, ale i dle výpisů z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze oddíl C vložka 23885, který je založen ve spise a soud prvního stupně jej tedy měl k dispozici, vyplynulo, že k zápisu této společnosti (tenkrát pod označením ŠTROB ŠIRC & SLOVÁK s.r.o., poté Creative Store s.r.o.) došlo dne 26. října 1993, a proto zjištění soudu prvního stupně o jejím pozdějším vzniku není správné. Protože toto zjištění soud prvního stupně považoval za zásadní, nemohl přijmout ani správný právní závěr, který formuloval tak, že pro rozhodnutí je podstatné vlastně jediné zjištění, že na žalobce nepřešla autorská práva od společnosti Design Liška s.r.o. na základě smlouvy z 20. 5. 2003, jak bylo tvrzeno. Proto se, jak výslovně uvedl, nezabýval dalšími úvahami o nedostacích této smlouvy a byť iněkterá významná zjištění pro tuto věc ve svém rozsudku uvedl. Nemohl tedy přijmout ani správný právní závěr o chybějící aktivní legitimaci k podání této žaloby, který výslovně uvedl jako důvod pro její zamítnutí ve vztahu ke všem žalovaným. To, že logo, o které jde, není blíže konkretizováno (popsáno či eventuálně vyobrazeno) ani v navrhovaném žalobním petitu, si soud prvního stupně zřejmě neujasnil a nepokusil se - v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 o. s. ř. - o odstranění tohoto nedostatku žaloby.

Jak již bylo uvedeno, rozsudkem, v této věci v pořadí druhým, soud prvního stupně zamítl žalobu poté, co na základě svých zjištění dospěl k závěru, že k zásahu do práv žalobce nedošlo. Zjistil, že mezi žalobcem a s.r.o. Design Liška byla uzavřena smlouva o dílo a smlouva licenční, tuto smlouvu soud hodnotil jako smlouvu o vytvoření díla, které má teprve na základě této smlouvy vzniknout, s tím, že z podstaty věci je tedy zřejmé, že dílo bylo vytvářeno proto, aby je mohl uživatel licenčních práv užívat. Dovodil, že není na místě námitka žalovaných, že smlouva neobsahuje přesnou specifikaci díla, zejména proto, že předmětné logo mělo na jejím základě teprve být vytvořeno. Zjistil dále, že v licenční smlouvě, na kterou žalobce poukazyval, je obsažena i „cena“ – 150.000 Kč, a že licence byla udělena neomezeným způsobem a zahrnuje i práva poskytnout licenci dalším uživatelům a umožňuje i dílo upravovat nebo měnit. Jak doplnil, bylo prokázáno, byť ze smlouvy to přímo neplyne, že žalobce poskytl oprávnění dílo dále užívat. Vzal dále za prokázanou podobu loga Klasa, byť je účastníci předkládali v různých variantách včetně grafického manuálu, nebylo dále sporné, že na základě souhlasu žalovaného 4/ toto logo Klasa užívali žalovaní 1/ až 3/, a

to na základě ocenění, jež jim bylo žalovaným 4/ uděleno. Nebylo ani sporné, že žalovaný 4/ logo Klasa chrání jako ochranné známky a že návrhům žalobce na jejich prohlášení za neplatné, Úřad průmyslového vlastnictví nevyhověl. V další části svého odůvodnění soud prvního stupně popsal svá zjištění k osobě autora loga Klasa, poukázal na prohlášení I. J. a R. D. a obsah jejich svědecké výpovědi před soudem, obsah výpovědi R. D. (jednatele s.r.o. NOESIS Advertising) a Jana Lišky (jednatele s.r.o. Design Liška) a smlouvy, uzavřené mezi žalovaným 4/ a s.r.o. NOESIS Advertising. Z nich vzal za prokázané, že autorem díla logo Klasa je Jan Liška, jenž dílo vytvořil dle zadání žalovaného 4/ (v němž myšlenka loga a jeho některé prvky již byly uvedeny) v soutěži, vypsané žalovaným 4/. V této soutěži se vítězem stala společnost NOESIS Advertising s.r.o. (obdržela také od žalovaného 4/ odměnu ve výši 750.000 Kč), ta si ovšem zhotovení díla objednala u společnosti žalobce (ten obdržel od ní úplatu 250.000 Kč) a žalobce si dílo objednal u s.r.o. Design Liška, přičemž logo zhotovil Jan Liška za úplatu v částce 150.000 Kč. Jak soud prvního stupně zdůraznil, během celého procesu vzniku díla a jednání o něm všichni zúčastnění věděli, že logo je vytvářeno pro žalovaného 4/ a bude udělováno dalším subjektům k ocenění jejich produkce. Z dostupných smluv přitom je patrné, že obsahují možnost udělení licencí, pokud pak není k dispozici smlouva mezi žalobcem a společností NOESIS Advertising s.r.o., pak z jednání mezi nimi (jako článku v řetězci plnění závazku z vyhlášené soutěže) a ostatních zjištění nevyplývá, že by žalobce oprávnění k poskytování dalších licencí odmítl poskytnout. V takovém případě by se zhotovení díla míjelo se zadáním soutěže, nedávalo smysl a společnost NOESIS Advertising s.r.o. by si zhotovení díla objednala jistě u jiného subjektu. V této souvislosti také nelze opomenout, že soutěž byla vyhlášena v roce 2003, dílo vytvořeno v r. 2005 a po dobu 5 let udělování loga třetím subjektům žalovaným 4/ nebyly proti tomu vzneseny žádné připomínky. Po připomenutí rozhodné právní úpravy autorského zákona (zákon č. 121/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „AZ“) soud prvního stupně vyšel z toho, že samo logo Klasa, obsahující výtvarnou složku, je autorským dílem, přičemž jeho autorem je, jak bylo prokázáno v řízení, Jan Liška, jenž umožnil „své“ společnosti Design Liška s.r.o. s dílem disponovat. Jak dále zdůraznil, v řízení žaluje žalobce jako jeden z článků popsaného řetězce, u něhož nelze však dovodit jakékoli porušení jeho práv: žalobce svá práva k dílu získal od společnosti Design Liška s.r.o. a převedl je za úplatu společnosti NOESIS Advertising s.r.o. Žaloba o nároky podle § 40 AZ žalobce tak není důvodná. Jako další důvod, proč žalobě vyhovět nelze, spatřoval soud prvního stupně ve skutečnosti, že postup žalobce v souvislosti s uplatněním žalobních nároků je třeba označit za rozporný s dobrými mravy. Faktický postup v řetězci zúčastněných subjektů byl v rozporu se smyslem výběrového řízení na vytvoření loga Klasa (vybrat subjekt, jenž pro žalovaného 4/ logo zhotoví a práva s tím spojená mu předá), jenž jim byl všem znám, jeho zhotovení v daném systému „subdodávek“ vedl k umělému navyšování ceny, což muselo být známo všem zúčastněným vyjma vlastního autora a jeho společnosti (jenž obdržel 150.000 Kč oproti smluvnímu partnerovi zadavatele soutěže, jenž obdržel 750.000 Kč). S poukazem na úpravu § 6 (a odkazem na § 3030) občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. soud prvního stupně uzavřel, že nežádoucí stav žalobce spolu s dalšími články řetězce zjevně vyvolal a nyní se z tohoto stavu snaží dále těžit, byť žádnou újmu na svých právech neutrpěl. Žalobu proto soud zamítl a v závěru svého rozhodnutí ještě výsledkem řízení a advokátním tarifem odůvodnil výrok o nákladech řízení.

Proti výroku V. rozsudku soudu prvního stupně o nákladech řízení podal odvolání žalovaný 1/, v celém rozsahu pak rozsudek napadl svým odvoláním žalobce. Žalovaný 1/ vytkl soudu prvního stupně, že nesprávně určil odměnu advokáta za 1 úkon právní služby a propočítal výši náhrady žalovanému 1/, neboť pominul cestovní výdaje a náhrady za ztrátu času. Podle žalovaného 1/ měla být žalobci uložena povinnost uhradit mu celkem částku

114.901,60 Kč a navrhl proto, aby odvolací soud napadený výrok změnil a účtovanou náhradu mu přiznal spolu s náhradou nákladů odvolacího řízení.

Svým odvoláním napadl žalobce rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu a navrhl, aby jej odvolací soud změnil a žalobě vyhověl. Soudu prvního stupně odvolatel vytkl, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávných skutkových zjištěních a nesprávném právním posouzení věci, uvedl tedy odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. e/ a g/ občanského soudního řádu. Za nesprávné a řádně neodůvodněné považuje závěry soudu o tom, že žalovaný 4/ je oprávněn udělit třetím subjektům právo užívat logo Klasa a že žalobce jednal nepoctivě. V řízení nebylo prokázáno, že by společnost NOESIS Advertising s.r.o. mohla udělit licenci žalovanému 4/, zahrnující i právo poskytovat další licence (podlicence) dalším subjektům. Nic takového žalovaný v řízení neprokázal. V tomto směru žalobce poukázal i na § 61 odst. 1 AZ s tím, že předpis nedává objednateli autorského díla právo poskytovat podlicenci k jeho užití třetím osobám. Odmítl jako nesprávný názor soudu prvního stupně o rozporu jednání žalobce s dobrými mravy, poukázal v tomto na konstantní judikaturu ohledně dobrých mravů a na jen výjimečné užití korektivu dobrých mravů, jenž nesmí být na újmu principu právní jistoty a nepřiměřeně oslabovat subjektivní práva účastníků, kam jistě náleží i právo žalobce podnikat s dosažením zisku. Nesprávné je i rozhodnutí soudu ohledně nákladů řízení, kde žalovaný 4/ představuje složku státu, jež je s to sama hájit své zájmy a náklady na právní zastoupení tak nelze pokládat za účelně vynaložené. V tomto směru poukázal i na rozhodnutí Ústavního soudu.

Žalovaný 4/ ve vyjádření k odvolání žalobce uvedl, že považuje napadený rozsudek za správný a navrhl jeho potvrzení a přiznání náhrady nákladů. Žalovaný 4/ považuje, jak i rozvedl, za správný závěr soudu prvního stupně, že žaloba je nedůvodná pro šikanozní výkon práva, ztrátu prosaditelnosti a nemravnost vedení sporu žalobcem s ohledem na jednání žalobce v rozporu s ustanovením § 6 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který se uplatní i na právní vztahy, které se jinak posuzují podle dosavadních právních předpisů. Dále žalovaný 4/ trvá na tom, že smlouvou uzavřenou s NOESIS Advertising s.r.o. získal podle § 558 obchodního zákoníku oprávnění k užití loga k účelu vyplývajícimu ze smlouvy, a to konkrétně k užití díla jako „národní značky pro české potraviny a zemědělské produkty,... včetně autorských práv a práv na užití". Pokud pak žalobce zpochybňuje oprávnění žalovaného 4/ převést právo logo Klasa užívat na třetí subjekty, pak opomíjí, že § 61 odst. 1 AZ se na uzavřenou smlouvu o dílo mezi žalovaným 4/ a NOESIS Advertising s.r.o. nepoužije, neboť se nejednalo o vztah mezi autorem a objednatel podle autorského zákona a občanského zákoníku, nýbrž o vztah mezi obchodní společností jako zhotovitelem a státem jako objednatel podle obchodního zákoníku. Podle § 558 obchodního zákoníku platilo (a tedy platí i pro vztah založený smlouvou o dílo mezi žalobcem a NOESIS Advertising s.r.o.), že je-li předmětem díla podle § 556 výsledek činnosti, který je chráněn právem z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, je objednatel oprávněn použít jej pouze k účelu vyplývajícimu z uzavřené smlouvy o dílo. K jiným účelům je oprávněn jej použít jen se souhlasem zhotovitele. Uvedené ustanovení obsahuje zákonnou licenci pro objednatele k užití díla k účelu vyplývajícimu ze smlouvy o dílo, a pokud tento účel zahrnoval i užití loga jako české národní značky pro potraviny a zemědělské produkty, potom takové realizované užití bylo v souladu se sjednaným účelem užití. Soud prvního stupně proto provedl správný právní výklad předmětné smlouvy o dílo, když dospěl k jednoznačnému závěru o sjednaném účelu užití loga. Žalobce věděl, pro jaký účel dílo poskytuje a že bude sloužit k označování potravin a zemědělských produktů jejich výrobcí, uvedené potvrdil i svědek D. (NOESIS Advertising s. r. o.), který uvedl, že každému muselo být od počátku jasné, k čemu ministerstvo logo potřebuje a jak s ním hodlá nakládat, a že pan S. (společník žalobce) byl v této fázi jednání přítomen. Účel smlouvy plyne ostatně i ze smlouvy o dílo a licenční

smlouvy uzavřené mezi Design Liška s.r.o. a žalobcem 20. 5. 2003. Odmítl závěrem vzhledem k speciální problematice, jež je předmětem řízení, i výhrady žalobce k přiznání náhrady nákladů řízení rozhodnutím soudu.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného 4/ v rozboru stanoviska žalovaného poukazoval na jeho nesprávnost a setrval na argumentaci svého odvolání s tím, že z objednávky společnosti NOESIS Advertising s. r. o. a následných faktur neplyne, že by požadovala oprávnění poskytovat podlicence k užití objednaného díla a že by takové právo jí bylo uděleno. Ani vědomost o účelu loga nemůže založit oprávnění podlicence poskytovat. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2789/2013 setrval i na svém odvolacím návrhu.

Žalovaný 1/ ve svém vyjádření k podanému odvolání (jak je přednesl v rámci ústního jednání) zdůraznil, že žalobce v řízení neprokázal, že by byl autorem předmětného díla, neprokázal ani své oprávnění uplatnit nároky, které jsou předmětem řízení. Pokud je argumentováno vztahem ke společnosti Design Liška s.r.o., pak ze zjištění soudu prvního stupně vyplynulo, a zřejmě i odpovídá, že autorem loga je pan Jan Liška mladší, ovšem ten nebyl zaměstnancem společnosti Design Liška s.r.o., jak vyplynulo z jeho svědecké výpovědi a není tedy důvod uvažovat o zaměstnaneckém díle a přenosu práva užívat dílo na další články řetězce, resp. žalobce. Souhlasil se soudem prvního stupně v tom, že má jednání žalobce za nepoctivé a samu žalobu za nemravnou. V daném případě bylo rozhodné zadání ze strany Ministerstva zemědělství, kdy bylo všem zúčastněným subjektům zřejmé, oč v daném případě jde a k čemu jejich činnost má směřovat. Připomíná, že předchůdce prvního žalovaného musel splnit přísné požadavky k tomu, aby označení "Klasa" mu bylo uděleno. V dalším pak zdůraznil, že žalovaný 1/ není i přes svůj následný vstup do řízení ve věci pasivně věcně legitimován, že nevyvíjí žádnou činnost v potravinářském oboru, neužívá předmětné označení a vedle toho, i pokud by takové nároky měly být proti němu vznášeny důvodně, pak namítl jejich promlčení.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací, jenž s ohledem na čl. II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb. postupoval dle občanského soudního řádu (zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů) ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen o. s. ř.), přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu výroků ve vztahu žalobce a žalovaných 1/, 3/ a 4/, neboť – jak již uvedeno - řízení ve vztahu žalobce a žalovaného 2/ bylo pro úpadek žalovaného 2/ v mezidobí přerušeno ze zákona, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce ve věci samé není důvodné, rovněž tak ani odvolání žalovaného 1/ do nákladů řízení.

Předně je třeba uvést, že soud prvního stupně měl pro své rozhodnutí učiněna skutková zjištění v rozsahu, jenž vyplývá i z jejich popisu v odůvodnění rozsudku, a odvolací soud z těchto zjištění soudu prvního stupně, na něž plně odkazuje a podrobně je výše i proto uvedl, dále vycházel. Odvolací soud opakoval dokazování shrnutím obsahu údajů získaných z výpisu z registru vedeného Úřadem průmyslového vlastnictví k ochranným známkám žalovaného 4/ č. 269290 a č. 261310, s tím, že bylo o nich rozhodováno ve správním soudnictví posléze tak, že byla zamítnuta kasační stížnost žalobce a obě ochranné známky jsou součástí registru ochranných známek. Žalovaný 4/ je tedy vlastníkem ochranné známky kombinované č. 261310 Klasa s právem přednosti k 3. 6. 2003, zapsané 24. 2. 2004 pro výrobky a služby

tříd 16, 29, 30, 31, 32, 33 v podobě ^{KLASA} , jež zachycuje a chrání logo Klasa, přičemž návrh žalobce na prohlášení neplatnosti této ochranné známky byl pravomocně Úřadem průmyslového vlastnictví zamítnut a žalobce ve správním soudnictví neuspěl s žalobou i kasační stížností. Shodné platí i pro další ochrannou známku žalovaného 4/ č. 269290 Klasa, jež zachycuje a chrání logo Klasa v barevném provedení s právem přednosti k 28. 4. 2004, zapsanou 26. 1. 2005 pro třídy výrobků a služeb č. 5, 16, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 42, 44, přičemž návrh žalobce na prohlášení neplatnosti i této ochranné známky byl pravomocně Úřadem průmyslového vlastnictví zamítnut a žalobce ve správním soudnictví neuspěl s žalobou i kasační stížností.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, má vlastník ochranné známky výlučné právo ochrannou známkou ve spojení s výrobky a službami, pro něž je zapsána, užívat, vedle toho i právo s ní disponovat, tj. umožnit její užívání třetím osobám licenční smlouvou (srovnej § 508 a násl. obchodního zákoníku – zákoně č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ObchZ“, jakož i dnešní úpravu § 2358 a násl. občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.). Pokud pak žalobce požadoval svou žalobou uložení povinnosti žalovanému 4/ zdržet se užívání loga Klasa a stejně tak i osobám, jimž tento žalovaný umožnil užívání loga, pak žalobě včetně tvrzeného bezdůvodného obohacení pro neoprávněné užívání již vzhledem k výlučnému právu žalovaného 4/ ze zapsané ochranné známky vyhovět nelze. Tento závěr lze učinit na základě zjištění odvolacího soudu nad rámec posouzení soudu prvního stupně, který v době svého rozhodování neměl ukončena řízení ve správním soudnictví k návrhům žalobce na prohlášení neplatnosti obou ochranných známek.

Předmětem řízení byly nároky, jež žalobce uplatnil proti žalovanému 4/ a žalovaným 1/, 3/, k jejichž odůvodnění tvrdil autorská práva k logu Klasa, s tím, že je nabyt smlouvou se společností Design Liška s.r.o., jež s ním uzavřela dne 20. 5. 2003 licenční smlouvu, přičemž žádný ze žalovaných není autorem předmětného loga a nemá k jeho užívání licenční smlouvou udělený souhlas autora či nabyvatele licenčních práv. Soud prvního stupně žalobu zamítl poté, co z řetězce vztahů, jimiž bylo plněno zadání žalovaného 4/ pro tvorbu loga Klasa jako ocenění kvality potravinářské a zemědělské produkce, od vítěze soutěže a smluvního partnera žalovaného 4/ společnosti NOESIS Advertising s.r.o., přes jejího smluvního partnera společnost žalobce, jež si zase zhotovení díla objednala u s.r.o. Design Liška (přičemž logo vytvořil Jan Liška) dovodil, že v každém smluvním vztahu byl znám účel tohoto vztahu i díla jako takového. Toto bylo prokázáno například výpovědí jednatele společnosti NOESIS Advertising s.r.o., účel díla plyne i ze smlouvy, kterou s touto společností uzavřel žalovaný 4/. Soud proto uzavřel, že ze smluv, jež měl k dispozici a učiněných svědeckých výpovědí plyne, že v daném řetězci přešla práva dílo – logo Klasa – užívat spolu s právem poskytnout toto právo dílo užívat dalším osobám od společnosti Design Liška až k žalovanému 4/. Vytýkaným jednáním tak do práv žalobce nebylo zasaženo.

Odvolací soud se s uvedeným závěrem soudu prvního stupně ztotožnil, za zcela správnou v tomto případě považuje i argumentaci žalovaného 4/, jak byla i shora v rámci vyjádření k odvolání rozvedena. I podle názoru odvolacího soudu byly vztahy účastníků v daném řetězci vztahem, upraveným obchodním zákoníkem (srovnej § 261 odst. 1 a 2 ObchZ), a to smlouvou o dílo dle § 536 a násl. ObchZ. Podle § 558 ObchZ platilo, že je-li předmětem díla podle § 556 ObchZ výsledek činnosti, který je chráněn právem

z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, je objednatel oprávněn použít jej pouze k účelu vyplývajícimu z uzavřené smlouvy o dílo. K jiným účelům je oprávněn jej použít jen se souhlasem zhotovitele. Z uvedeného vyplývá, že pokud bylo předmětem smlouvy o dílo zhotovení autorského díla, pak – byl-li ve smlouvě vyjádřen účel díla, byl oprávněn je objednatel užívat v souladu s vyjádřeným účelem, pokud však účel nebyl ve smlouvě vymezen, nebylo užívací právo objednatele jakkoli limitováno (srovnej Obchodní zákoník, Komentář, Štenglová/Plíva/Tomsa a kol., 13. vyd., C. H. Beck 2010, str. 1202). Účel zhotovení díla jako značky k ocenění kvality, jež bude udělována žalovaným 4/, plyne ze smluv, uzavřených účastníky řetězce, včetně smlouvy mezi žalobcem a Design Liška, s.r.o. ze dne 20. 5. 2003, smlouvy mezi žalovaným 4/ a NOESIS Advertising s.r.o. a smlouvy mezi žalobcem a NOESIS Advertising s.r.o. dle objednávky z 2. 6. 2003. Pro žalovaného 4/ tak z uvedené úpravy smlouvy o dílo plyne zákonná licence jemu předané autorské dílo užívat a součástí tohoto práva je i – tak jak byl účel díla upraven – umožnit jeho užívání třetím osobám. Případně v tomto směru žalovaný 4/ i poukazoval na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 828/2008 ze dne 14. 10. 2008, dle nichž objednateli přímo ze smlouvy o dílo vzniká právo užívat předmět díla k účelu vyplývajícimu ze smlouvy o dílo, aniž by k takovému užití bylo potřeba uzavírat zvláštní smlouvu. S tím není v rozporu závěr rozsudku Nejvyššího soudu ČR, na který poukazoval žalobce (sp. zn. 2789/2013 ze dne 11. 2. 2015), řešící však podmínky vložení autorského díla do základního jmění společnosti jako úkonu vymykajícího se obvyklému užití díla. Tak tomu však v této věci není, neboť účel zhotovení díla a jeho užití žalovaným 4/ (k čemuž sloužil celý řetězec smluvních vztahů se žalobcem jako subdodavatelem) byl ve smlouvách vyjádřen a všem subjektům v řetězci zapojeným znám.

Odvolací soud uzavřel, že žalovanému 4/ vytýkané jednání není zásahem do práv žalobce ze smluv o dílo podle § 536 a násl. ObchZ, jež uzavřel se svým subdodavatelem (zhotovitelem díla – Design Liška, s.r.o.) jako objednatel a jako zhotovitel se svým objednatelem (NOESIS Advertising s.r.o.), a že tento žalovaný je ze zákona oprávněn k danému účelu dílo užívat (což zahrnuje i možnost poskytnout právo užívat dílo jako ocenění kvality dalším osobám). Žaloba proti tomuto žalovanému a dalším označeným žalovaným jako z vůle žalovaného 4/ oprávněným uživatelům autorského díla – loga Klasa – je tak zcela nedůvodná a pokud ji soud prvního stupně ve vztahu ke shora označeným žalovaným zamítl, pak již z tohoto důvodu rozhodl správně a odvolací soud jeho rozhodnutí podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil, aniž se již zabýval tím, zda postup žalobce a uplatnění jeho práv je či není v souladu s dobrými mravy, stejně tak dalšími námitkami, jež žalovaní vznesli, neboť to nemá vliv na uvedený závěr.

Byť správně soud prvního stupně postupoval, pokud přiznal v řízení úspěšným žalovaným 1/, 3/ a 4/ právo na náhradu nákladů řízení, jeho rozhodnutí ve výroku V. však není co do výše náhrad správné, když soud pominul zejména změnu advokátního tarifu – vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (a platném k datu úkonu), dále jen „advokátní tarif“, k 1. 1. 2013. Proto podle § 220 odst. 1 o. s. ř. byl výrok o nákladech řízení V. rozsudku změněn tak, že každému z uvedených žalovaných bylo přiznáno podle § 142 odst. 1, § 137, § 224 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů řízení, přičemž při propočtu odměny advokáta za zastupování odvolací soud použil advokátní tarif ve znění účinném vždy v době realizace úkonů právní služby (§ 11 tarifu) se sazbou (jak dle § 6 tarifu) mimosmluvní odměny podle § 9 odst. 3 písm. d/ tarifu (2.100 Kč za úkon do 31. 12. 2012 a 2.500 Kč za úkon od 1. 1. 2013), s paušálními náhradami dle § 13 odst. 3 tarifu (300 Kč za úkon). Odvolací soud přitom při posouzení důvodnosti úkonů právní služby vycházel ze zásady, obsažené v § 142 odst. 1 o. s. ř., tj. zda šlo vždy o úkony nutné k obraně práv, a na základě uvedeného dovodil, že

- žalovaný 1/ má právo na náhradu těchto nákladů v rozsahu částky 43.753,60 Kč, jež sestává z odměny advokáta za důvodně učiněné úkony v řízení 6 x 2.100 Kč (převzetí věci, vyjádření z 21. 2. 2011, účast na jednání 28. 2., 9. 5., 27. 6., 12. 9. 2011), dále 1 x 2.100 a 4 x 2.500 Kč (za vyjádření k odvolání z 13. 12. 2011, účast na jednání dne 28. 1. 2013, 4. 5., 10. 8., 17. 8. 2015), cestovného a náhrady za ztrátu času 4.960 Kč a 3.200 Kč, s 11 paušálními náhradami dle § 13 odst. 3 tarifu (300 Kč za úkon), a z 21 % DPH (7.593,60 Kč);
- žalovaný 3/ má právo na náhradu těchto nákladů v rozsahu částky 67.361,90 Kč, jež sestává z odměny advokáta za důvodně učiněné úkony v řízení 6 x 2.100 Kč (převzetí věci, vyjádření z 23. 6. 2010, účast na jednání 28. 2., 9. 5., 27. 6., 12. 9. 2011), dále 1 x 2.100 a 2 x 2.500 Kč (za vyjádření k odvolání z 23. 11. 2011, účast na jednání dne 28. 1. 2013, 4. 5. 2015), cestovného a náhrady za ztrátu času 19.856 Kč a 7.200 Kč, 6.215 Kč, s 9 paušálními náhradami dle § 13 odst. 3 tarifu (300 Kč za úkon), a z 21 % DPH (11.690,90 Kč);
- žalovaný 4/ má právo na náhradu těchto nákladů v rozsahu částky 46.948 Kč, jež sestává z odměny advokáta za důvodně učiněné úkony v řízení 7 x 2.100 Kč (převzetí věci, vyjádření z 23. 2. 2011, účast na jednání 28. 2., 9. 5., 27. 6., 12. 9. 2011, podání z 9. 9. 2011), dále 1 x 2.100 Kč a 7 x 2.500 Kč (za vyjádření k odvolání z 23. 11. 2011, účast na jednání dne 28. 1. 2013, 4. 5., 10. 8., 17. 8. 2015, podání z 23. 4., 5. 8. a 17. 8. 2015), s 15 paušálními náhradami dle § 13 odst. 3 tarifu (300 Kč za úkon), a z 21 % DPH (8.148 Kč).

Podle výsledku řízení (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř.) a podle § 137 o. s. ř. bylo shodně rozhodnuto i o nákladech odvolacího řízení a úspěšným žalovaným 1/ a 4/ byla přiznána náhrada těchto nákladů v částce 7.961,80 Kč (žalovaný 1/), resp. 6.776 Kč (žalovaný 4/), sestávající z odměny advokáta za 2 úkony právní služby (podání soudu a účast na jednání) po 2.500 Kč, 2 režijních náhrad po 300 Kč, spolu s náklady cestovného 580 Kč a náhradou za ztrátu času 400 Kč u žalovaného 1/, jakož i DPH 21% (1.381,80 Kč, resp. 1.176 Kč). Platební místo náhrady nákladů řízení bylo určeno podle § 149 o. s. ř. Jako nedůvodnou odmítl odvolací soud námitku žalobce k přiznání náhrady nákladů žalovanému 4/, neboť řešená problematika práv z duševního vlastnictví odůvodňovala jeho zastoupení v řízení advokátem. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 3/ bylo rozhodnuto o nákladech odvolacího řízení tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť takové náklady v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému 3/ nevznikly.

Poučení: Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 až 238a o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekucím řízení.

V Praze dne 24. října 2016

JUDr. Jiří M a c e k v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Romana Milerská

Romana
Milerská

Digitálně podepsal
Romana Milerská
Datum: 2017.02.10
14:02:34 +01'00'